

Az óvári kákó

Hát kérlek szépen, eltemettek egy szegény embert. Nagy, szép haja vót, osztan be vót fonva. Oszta ahogy ráütték a szeget a koporsóra, a' meg kimaradt a koporsóbó'. Oszta fújta a szél! Szeles idő vót, valamikor őszkor temették szegényt. Akkor aszongya a pap: óvári kákó, kimaradt a koporsóbó'! [recitálóan énekelve] Azok me' dúdolták, a népek. Ráénekölték. No oszt így rámaradt egész Óvárra, hogy: óvári kákó, kimaradt a koporsóbó'!